U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupen JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem v Praze 2, Fügnerovo nám. 18087/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2012, č. j. 49 Az 6/2012 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce JUDr. Pavlu Ramešovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.820 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 60 dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl správní žalobou u Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2011, čj. OAM-355/LE-BE02-P12-2011, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. (dále „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně neodůvodněná jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Podle stěžovatele přitom žalovaný porušil § 12, § 14a a § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“). Stěžovatel byl toho názoru, že v rozporu s povinností dle § 3 správního řádu se žalovaný nezabýval jeho tvrzeními ve smyslu § 12 a 14a zákona o azylu, tato tvrzení nepřezkoumával a bez dalšího chybně uzavřel, že se jedná o účelový návrh bez azylově relevantních důvodů.

Rozsudek Krajského soudu v Praze

Krajský soud po přezkoumání předloženého správního spisu a rozhodnutí žalovaného shledal, že skutková zjištění plně odpovídají spisovému materiálu a byla žalovaným i řádně zhodnocena. Stěžovatel v žalobě nijak nerozvíjí, ohledně jakých skutkových okolností žalovaný zanedbal dokazování, popř. hodnocení důkazů. Napadené

rozhodnutí netrpí vnitřními rozpory ani nedostatky odůvodnění.

Především, jak vyplynulo z rekapitulace obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí, nezakládá se na pravdě námitka stěžovatele, že žalovaný jím uváděné důvody nijak neposuzoval z hlediska § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Naopak je zřejmé, že žalovaný z tohoto hlediska tvrzené skutečnosti zkoumal a podrobně také zdůvodnil, proč nejde o skutečnosti relevantní. V hodnocení těchto skutečností se soud se žalovaným shoduje.

Jak i sám stěžovatel při výkladu judikatury Nejvyššího správního soudu uvádí, jedním z důvodů pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je i případ, kdy žadatel sice uvádí skutečnosti svědčící o možné hrozbě pronásledování či způsobení vážné újmy, ale tyto skutečnosti zjevně nejsou důležité nebo mají zjevně jen malý význam pro posouzení toho, zda mu může být udělen azyl nebo doplňková ochrana. A právě o tento případ se u stěžovatele jedná.

Obavy stěžovatele z jednání odsouzených násilníků jsou zcela nepodložené, a již proto nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že by byl po návratu do vlasti ohrožen jeho život či zdraví. Pro takový závěr nejsou v jeho výpovědi dostatečné podklady. Nelze také opomenout fakt, že ani vlastní postup stěžovatele, který žádost o mezinárodní ochranu podal až po sedmi letech od příjezdu do ČR, nenasvědčuje tomu, že by pociťoval jakékoli obavy o život či zdraví dříve, ač mu zmíněné osoby vyhrožovaly údajně již při soudním jednání. I kdyby však k takové situaci po návratu do vlasti došlo, žalobce má stále možnost obrátit se na příslušné orgány své vlasti (policii či ombudsmana) se žádostí o pomoc. S ohledem na výše uvedené krajský soud sdílí závěr žalovaného, že důvody, které stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem uvedl, nelze podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu a nelze je aplikovat ani na hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Pokud jde pak o ustanovení § 13, § 14 a §14b zákona o azylu, je třeba uvést, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel nezmínil ani nejmenším náznakem jakoukoliv okolnost, jež by mohla být z tohoto hlediska relevantní. Za daného stavu tak nelze ani po žalovaném požadovat, aby se v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval takto naprosto hypotetické úvaze bez vztahu k relevantním skutečnostem. Bylo by absurdní žádat po správním orgánu, aby odůvodňoval, proč mezinárodní ochranu ve smyslu těchto ustanovení neudělil, pokud z průběhu správního řízení je zřejmé, že účastník správního zřízení argument k tomuto druhu mezinárodní ochrany ani nevznášel.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Praze kasační stížností pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“)., spočívající v nedostatečném zjištění rozhodných okolností pro posouzení důvodnosti jeho obav z hrozeb soukromých osob, proti kterým svědčil ve věci vraždy. Nedostatky dokazování ve fázi soudního i správního řízení namítl i vůči zjištění stavu vynutitelnosti práva a jeho ochrany a funkčnosti systému policejní a soudní ochrany na Ukrajině. Na základě nedostatečného dokazování posoudil krajský soud (i žalovaný) strach stěžovatele z ohrožení soukromými osobami chybně jako azylově irelevantní a stejně tak nesprávně odmítl tvrzení, že žalovaný dostatečně neověřil schopnost země původu stěžovatele poskytnout mu ochranu před tvrzenými útoky.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný odmítl oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek Krajského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán i ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání, výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení a na správní rozhodnutí.

Žalovaný považuje všechny námitky stěžovatele za účelové a tudíž nedůvodné, neboť jiná skutečnost jednoznačně vyplývá z obsahu správního i soudního spisu. Ani krajský soud se nemohl zabývat námitkou uplatněnou až v podané kasační stížnosti vztahující se k otázce *„faktické vynutitelností práva a jeho ochrany“*, z tohoto pohledu se jedná o námitku nedůvodnou, a to nejen formálně právně, ale i z hlediska věcného hodnocení příběhu stěžovatele. Základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany

Pokud žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. Stěžovatel svou obavu z nebezpečí vážné újmy dokládá pouze na základě telefonátu s kamarádem, který jej informoval o tom, že v bytě jmenovaného jej hledali dva muži. Ovšem ani kamarád zmiňované muže neviděl, o návštěvě bytu se měl dozvědět od sousedů. Což znamená, že stěžovatel se pouze domnívá, že se jedná o muže, proti nimž svědčil. K domněnce, že se jedná o zmiňované muže, dospěl na základě výpočtu odpykání výše trestu. Přičemž po celou dobu se jak o případ, tak i o výkon trestů obou mužů nezajímal, tudíž i tento výpočet je pouhou spekulací, jelikož jeden či oba muži mohli být již dříve podmíněně propuštěni.

Žalovaný navíc nesouhlasí ani s námitkou, že se nezabýval *„faktickou vynutitelností práva a jeho ochrany“*. Zdůrazňuje, že se touto otázkou zabýval v rozsahu žalobcových tvrzení. Jak již bylo v rozhodnutí správního orgánu řečeno, stěžovatel má několik možných způsobů, jak svou situaci řešit. Ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA je zřejmé, že za dodržování vnitřní bezpečnosti a pořádku odpovídá na Ukrajině ministerstvo vnitra, které dohlíží na činnost policie (milice) a vlastních ozbrojených jednotek. V případě poškození trestnou činností se tedy žadatel může obrátit o pomoc na kompetentní orgány, popřípadě lze podat proti jejich postupu stížnost, což potvrzuje zpráva Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 1. 2010, která hovoří i o institutu veřejného ochránce práv, který se zabývá stížnostmi na státní úředníky nebo organizace.

V kasační stížnosti obsažená tvrzení týkající se obav stěžovatele z hrozeb soukromých osob, propuštěných po odpykání trestu za vraždu na svobodu, považuje žalovaný za spekulace a ničím nepodložené domněnky i z toho důvodu, že stěžovatel neuvedl důvod, proč by mu nemohl stát poskytnout v případě nutnosti ochranu před nezákonným jednáním osob, které již jednou zcela po právu byly státními orgány potrestány za protiprávní čin (vraždu). Tudíž ochrana státem v popisovaném případě neselhala a není důvod předpokládat, že by nezafungovala a i u jednání, jehož se stěžovatel v případě návratu obává. Správní orgán v podrobnostech odkazuje na své správní rozhodnutí a odůvodnění rozsudku krajského soudu. Právní kvalifikaci případu, tj. zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, pokládá správní orgán za zcela v souladu se zákonem a odpovídající zjištěnému skutečnému stavu

věci.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci je správní orgán přesvědčen o tom, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jedná se tudíž o nepřijatelnou kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro její nedůvodnost.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Ze shora uvedeného zdůvodnění kasační stížnosti rozhodně nevyplývá kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel nenamítá ani použití nesprávného právního ustanovení na řešení posuzované věci ani jeho nesprávnou aplikaci, nýbrž namítá pouze nedostatky dokazování, a to jak před správním orgánem, tak před soudem, jehož rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Důležité ovšem je to, že důvody kasační stížnosti je třeba posuzovat podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení, pokud jsou svým obsahem podřaditelné některému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – srovnej např. rozsudky tohoto soudu ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004-47, nebo ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50. Tak tomu v posuzované věci je, neboť veškerou argumentaci stěžovatele lze podřadit pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4 uvedeného ustanovení, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost respektuje podmínky § 102 a § 104 s. ř. s. a je tedy přípustná.

Srozumitelnosti následující argumentace prospěje rekapitulace skutkových okolností zjištěných v řízení před žalovaným a zachyceným ve správním spisu, a to v tvrzení samotného stěžovatele, která vyplývají z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 12. 2011, z protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2011, ze správní žaloby ze dne 30. 12. 2011 i z doplněné kasační stížnosti doručené tomuto soudu dne 17. 9. 2012. Stěžovatel v těchto dokumentech konsistentně tvrdí, že byl v roce 1995 svědkem fyzického útoku dvou mužů na třetího, který následkem způsobených zranění zemřel. O skutečnosti útoku stěžovatel svědčil před soudem, který odsoudil útočníky k 15 letům odnětí svobody. Z Ukrajiny ovšem stěžovatel odjel do České republiky pracovat a měl v úmyslu se vrátit, jakmile vydělá dost peněz. Na Ukrajině neměl v době odjezdu žádné problémy.

V roce 2004 se stěžovatel rozhodl odejít z Ukrajiny do České republiky, o které slyšel, že *„..je zde „pěkně a dají se tu vydělat slušné peníze.“* Odjel na turistické vízum platné 3 měsíce. Ještě v roce 2004 ztratil cestovní pas, neměl žádné povolení k pobytu, na území České republiky se zdržoval neoprávněně, pro legalizaci pobytu neudělal nic, nevycestoval ani poté, kdy bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, a obdržel výjezdní vízum. Stěžovatel dále tvrdí, že o hrozbě ze strany neznámých mužů na Ukrajině se dozvěděl z telefonického rozhovoru se svým přítelem, který mu řekl, že ho doma hledají dva muži. Stěžovatel z toho usoudil, že se jedná o ty usvědčené útočníky, kteří mu již u soudu říkali, že se mu pomstí.

V celém průběhu řízení před správním orgánem i před městským soudem neuvedl stěžovatel žádný důvod významný z hlediska udělení humanitárního azylu. Pouze v žalobě ke krajskému soudu obecně namítl, že povinností správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat důvodnost žádosti „*nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu*."

Žalovaný ověřoval skutečnosti, relevantní z hlediska azylově významných důvodů, včetně § 14a zákona o azylu, z objektivních zdrojů. Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, čj. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009, čj. 1063623/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009 a čj. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010, monitorovaly na Ukrajině situaci, kromě jiného, v oblasti pronásledování z azylově relevantních důvodů, postoje státních orgánů k otázce porušování lidských práv a k organizovanému zločinu, stav vězeňství a soudnictví, možnost domáhat se nápravy postupu policejních orgánů a jiných orgánů státní moci. Z těchto zdrojů nevyplývá, že by se občan nemohl úspěšně domáhat ochrany před nesprávným postupem policie. Obdobné závěry vyplývají také ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 8. 4. 2001, o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010. Bezpečnostní složky podléhají na Ukrajině civilní kontrole a také ukrajinský ombudsman může iniciovat vyšetřování jejich činností.

Nejvyšší správní soud v tomto typu řízení musel především uvážit, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, v němž byl podán výklad pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*", o nějž se i nadále opírá rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Kasační stížnost je podle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dále shledána jako přijatelná v případě, že napadené rozhodnutí krajského soudu vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení žadatele. Zásadní pochybení je dáno, pokud „*krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu*, nebo pokud *krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva*." Jedná se však pouze o pochybení tak výrazné intenzity, že by v případě, pokud by k pochybení nedošlo, bylo věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je tedy nejen ochrana konkrétních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Bylo tedy na stěžovateli, aby ve své kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody,

na základě kterých by bylo možné posoudit jeho kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel v tomto směru v kasační stížnosti neuvedl nic. Argumentaci opřel o tvrzení, že žalovaný se řádně nezabýval zjištěním úrovně vynutitelnosti práva a jeho ochrany a funkčnosti systému policejní a soudní ochrany na Ukrajině. Omezil se tedy pouze na nepodložené tvrzení o existenci důvodu mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, vycházející ze spekulativních tvrzení o riziku ze strany „neznámých mužů" a nedostupnosti ochrany ze strany národních orgánů, kterou z objektivních zjištění nelze dovozovat a kterou ostatně sám stěžovatel nemohl posoudit. Rozhodně ne negativně, neboť jeho zkušenost s fungováním policejních a soudních orgánů na Ukrajině odpovídala běžnému standardu i v případě stíhání a odsouzení útočníků, proti kterým údajně svědčil. K ověření pochybností stěžovatel neposkytl ani žalovanému ani soudu žádnou ověřitelnou informaci. Ze všech autentických vyjádření stěžovatele je naopak zcela zřejmé, že jedinou motivací jeho odchodu z Ukrajiny a pobytu v České republice byly výhradně ekonomické důvody („*... je zde „pěkně a dají se tu vydělat slušné peníze.*"), zatímco údajná hrozba ze strany „neznámých mužů" v jeho rozhodnutí odejít do České republiky nehrálo žádnou roli.

Žalovaný sice tvrdí, že stěžovatel azylově významný důvod dle § 14a azylového zákona, spočívající v údajné nedostupnosti ochrany ze strany národních orgánů na Ukrajině, uplatnil teprve v kasační stížnosti, avšak takový závěr nelze bez dalšího akceptovat. Stěžovatel totiž již v kasační stížnosti namítl, že žalovaný zanedbal povinnost posuzovat neodůvodněnost žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 1 písm. f) azylového zákona i z hledisek existence důvodu dle § 14a uvedeného zákona. Zkoumat podrobně všechny okolnosti a posuzovat, zda uvedený důvod byl uplatněn včas či pozdě z hlediska § 104 odst. 4 s. ř. s, nemá ovšem žádný smysl. Údajná hrozba stěžovateli ze strany cizích mužů nebyla ničím prokázána, a úroveň ochrany ze strany národních orgánů Ukrajiny byla navíc jako dostupná ověřena z uvedených objektivních zdrojů. Z tvrzení stěžovatele ostatně nelze ani usuzovat na opak nebo jen zpochybnění takových zjištění, neboť stěžovatel své pochybnosti uvádí výhradně formou nepodložené spekulace.

Nejvyšší správní soud po důkladném zvážení všech konkrétních okolností případu uzavírá, že námitky stěžovatele nepoukazují na žádné pochybení správního orgánu či krajského soudu, které by bylo způsobilé zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele. Stěžovatel se omezuje na účelová tvrzení a zamlčuje skutečné azylově bezvýznamné motivace svého jednání. Celý posuzovaný případ nepopisuje žádnou právně nebo skutkově významnou situaci. Další dokazování, které si lze při nečinnosti stěžovatele sotva přestavit, by proto nemohlo vyústit v jiné rozhodnutí žalovaného či krajského soudu. Tvrzení stěžovatele o existenci kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. je navíc spolehlivě vyloučeno důkladným dokazováním relevantních skutečností již v řízení před správním orgánem.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem (§ 104a s. ř. s.), a ani z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Proto stěžovatelovu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že původní obecná výtka stěžovatele,

že se žalovaný nezabýval všemi možnostmi udělení mezinárodní ochrany, není opodstatněná. Žalovaný se řádně vypořádal se všemi argumenty, které stěžovatel uvedl a k dalším možnostem poskytnutí azylu srozumitelně uvedl, že důvody pro takový postup neexistovaly a stěžovatel je ani netvrdil. Žalovaný se tedy v tomto směru rozhodně žádného pochybení nedopustil a tuto skutečnost také správně reflektoval krajský soud v napadeném rozsudku. Oba tedy jednaly zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107 (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém rozšířený senátu konstatoval, že *zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.*

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát JUDr. Pavel Rameš. Tomuto zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“), odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč (sepis kasační stížnosti) a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. advokátního tarifu za uvedený úkon právní služby. JUDr. Pavel Rameš předložil osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty a náleží mu proto také navýšení přiznané částky o 420 Kč. Celkem tedy činí odměna tohoto zástupce 2.820 Kč. Odměnu hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), proto bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu